

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 13S/68/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3021200210
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3021200210.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Radičovej a sudkýň JUDr. Evy Vékonyovej a JUDr. Zuzany Slušnej, v právnej veci žalobcu: V. B. s.r.o., so sídlom S. XXXX, XXX XX W. A., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpeného: L. B. X. A., s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom S. 16, XXX XX A. - mestská časť B. V., IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému H. riaditeľstvu B. republiky, so sídlom R. XX, XXX XX A. A., IČO: XX XXX XXX, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. XXXXXXXXX/XXXX zo dňa 7. mája XXXX, takto

rozhodol:

Správny súd žalobu **z a m i e t a**.
Žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zrušenia v záhlaví tohto rozsudku označeného rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdil prvostupňové rozhodnutie F. úradu C. č. XXXXXXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku v sume XX.XXX,XX eur za zdaňovacie obdobie roka XXXX. Zároveň žiadal zrušiť aj uvedené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vrátiť vec na ďalšie konanie.

2. Žalobca mal za to, že rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 191 ods. 1 písm. c/ S.s.p.), že je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov (§ 191 ods. 1 písm. d/ S.s.p.), že zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci (§ 191 ods. 1 písm. e/ S.s.p.), že skutkový stav, ktorý vzal žalovaný a prvostupňový orgán za základ rozhodnutí je v rozpore s administratívnymi spismi a nemá v nich oporu (§ 191 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) a že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej (§ 191 ods. 1 písm. g/ S.s.p.).

3. Žalobca poukázal na to, že správne orgány nespochybnili reálnosť plnenia, ale dodanie služieb a tovaru dodávateľmi uvedenými na faktúrach. Spornosť zakladali na nepreverení plnení v účtovníctve dodávateľov. Mal za to, že nemožnosť preverenia účtovných dokladov dodávateľa žalobcu nemôže byť sama o sebe v súvislosti s uznateľnosťou posudzovaných daňových výdavkov hodnotená na ťarchu žalobcu. Podľa žalobcu sa odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov malo zamerať na splnenie jednotlivých podmienok uznateľnosti daňových výdavkov (podmienka vecnosti, zaevidovania a preukázateľnosti) a nie argumentovať tým, že nemožno preukázať dodanie tovaru a služieb konkrétnym dodávateľom. Správne orgány nesprávne preniesli dôkazné bremeno na žalobcu, pričom on preukázal, že plnenia využil na dosiahnutie, udržanie a získanie príjmov. Pokiaľ správne orgány nespochybovali, že došlo k poskytnutiu plnení a neoprávnenosť výdavkov posúdili z toho, že neboli dodané uvedenými

dodávateľmi, pretože nemohli plnenie preveriť u dodávateľov, tak postupovali v rozpore so zákonom. Žalobca ďalej poukázal na to, že správne orgány vo svojich rozhodnutiach v prípade dane z príjmu právnickej osoby nemôžu argumentovať judikatúrou vzťahujúcou sa k dani z pridanej hodnoty, nakoľko zákon stanovuje odlišné podmienky na odpočítanie dane z pridanej hodnoty od podmienok na uplatnenie daňových výdavkov na účely dane z príjmov. Podľa žalobcu tak správne orgány podmienky uznateľnosti daňových výdavkov umelo rozšírili a neprimerane sa zamerali na osobu dodávateľa.

4. Žalobca mal za to, že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní, a to z dôvodu prekročenia maximálnej zákonnej dĺžky daňovej kontroly. Mal za to, že obe prerušenia daňovej kontroly boli účelové, neúčelné a nedôvodné. Dĺžku prerušenia považoval za rozpornú so zásadou primeranosti a hospodárnosti. Daňová kontrola začala dňa XX.XX.XXXX a bola ukončená dňa XX.XX.XXXX, pričom k prvému prerušeniu došlo od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX a k druhému prerušeniu došlo od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX. Obe prerušenia daňovej kontroly boli odôvodnené potrebou vykonania medzinárodnej výmeny informácií za účelom vypočítania konateľky spoločnosti T. B. s.r.o. K. A., avšak podľa žalobcu potreba preukázania skutočností týmto dôkazom nedosiahla takú intenzitu, ktorá by odôvodňovala tak dlhé prerušenie daňovej kontroly. V tomto smere poukázal na Smernicu rady 2011/16/EÚ o administratívnej spolupráci v oblasti daní, ktorá stanovuje na poskytnutie informácií lehotu maximálne 6 mesiacov od prijatia žiadosti. Žalobca ďalej namietal vykonanie nezákonných dôkazov, keď správca dane využil informácie z inej daňovej kontroly, a to výsluch konateľky T. s.r.o. Z. K., výsluch T. H. a informácie o spoločnosti P.&media s.r.o..

5. Podľa žalobcu správca dane nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď sa správne orgány nezaoberali skutočnosťami rozhodnými pre posúdenie oprávnenosti daňových výdavkov a správne orgány po materiálnej stránke neprejednali dôkazy predložené žalobcom a nesprávne sa zamerali na nekontaktnosť dodávateľov.

6. Žalobca považoval rozhodnutia správnych orgánov za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre zmätočnosť, nakoľko sa podľa neho správca dane nevysporiadal s námietkami žalobcu podanými vo vyjadreniach a žalovaný s námietkami podanými v odvolaní. Žalovaný sa v rozhodnutí len stotožnil s rozhodnutím správcu dane a nereagoval na argumentáciu žalobcu. Žalovaný sa podľa neho nevysporiadal s argumentom, že nebolo v konaní potrebné preukázať, že k dotknutým plneniam došlo práve uvedeným dodávateľom a že neskoršiu nekontaktnosť dodávateľa nemožno pripisovať na ťarchu žalobcu.

7. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe, ktoré si súd od neho vyžiadal, zotrval na skutočnostiach a záveroch uvedených v žalobou napadnutom rozhodnutí a navrhol správnu žalobu zamietnuť. Žalovaný uviedol, že účtovný doklad je z hľadiska zníženia základu dane nepochybne dôkazným prostriedkom, ktorý podporuje tvrdenie žalobcu, že tento dodávateľ mu naozaj službu dodal. Je však použiteľný len vtedy, ak je nepochybné, že v ňom uvedené údaje odrážajú skutočnosť. Pokiaľ by služby poskytol iný dodávateľ ako je uvedený na faktúre, potom účtovné doklady žalobcu by podľa zákona č. 431/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov neposkytovali verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžfk/64/2019 zo dňa 24. novembra 2020, týkajúci sa dane z príjmov). Preto pokiaľ sporné faktúry vystavili spoločnosti uvedené na faktúrach, nejedná sa o novú požiadavku správcu dane, ktorá je v rozpore s § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, ale táto požiadavka bola oprávnená. A práve túto skutočnosť žalobca nepreukázal, nakoľko jednoznačné a nespochybniteľné dôkazy o tvrdených skutočnostiach nepredložil. Pokiaľ žalobca tvrdí, že služby boli realizované konkrétnymi dodávateľmi, zaťažuje ho dôkazné bremeno vo vzťahu k tomuto tvrdeniu. Pri jeho neunesení zostáva iba nepreukázaným tvrdením. Skutočnosti zistené u dodávateľov žalobcu vyvolali pochybnosti u správcu dane, ktoré sa ukázali opodstatnené. Dokazovanie bolo zamerané na preukázanie tvrdenia, že fakturovaný tovar a služby dodali spoločnosti, ktoré faktúry vystavili, čo žalobca nepreukázal. K prerušeniu daňovej kontroly žalovaný uviedol, že k nemu došlo dvakrát z dôvodu potreby získania informácií v rámci ich medzinárodnej výmeny. Pre účely správy daní, ich získanie považoval správca dane za nevyhnutné, nakoľko jediným konateľom a spoločníkom spoločnosti T. s.r.o. bola od 20.05.2014 do súčasnosti občianka V.. Po získaní informácie správca dane okamžite pokračoval v daňovej kontrole. Poukázal na to, že počas prerušenia daňovej kontroly lehoty podľa § 61 ods. 5 daňového poriadku neplynú. Žalovaný ďalej uviedol, že § 3 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov priamo ukladá správcovi dane ako povinnosť prihliadať na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo. Potom pokiaľ správne orgány prihliadli na

skutočnosti zistené z iných konaní a s týmito skutočnosťami oboznámili žalobcu, umožnili mu vyjadriť sa k týmto zisteniam, postupovali v súlade s týmto ustanovením zákona a dodržali aj ostatné ustanovenia tohto zákona, konkrétne aj § 3 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov. Takéto konanie správca dane je zákonné a prípustné a zákonné a prípustné sú aj takto obstarané dôkazy.

8. Žalobca v podanej replike zotrval na svojich tvrdeniach a stanoviskách uvedených v žalobe a zdôraznil, že nemožnosť preverenia účtovných dokladov jeho dodávateľa nemôže byť sama o sebe v súvislosti s uznateľnosťou posudzovaných daňových výdavkov hodnotená na ťarchu žalobcu. Podľa žalobcu, správca dane na neho nezákonne preniesol dôkazné bremeno.

9. Duplika v konaní žalovaným podaná nebola.

10. Z administratívneho spisu predloženého žalovaným na žiadosť súdu vyplýva:

- žalobca podal dňa XX.XX.XXXX daňové priznanie k dani z príjmov právnickej osoby za rok XXXX, v ktorom v riadku XXX uviedol položky zvyšujúce výsledok hospodárenia alebo rozdiel medzi príjmami a výdavkami v sume XXX.XXX,XX eur a riadku XXX základ dane v sume X.XXX.XXX,XX eur a v riadku XXX daň po úľavách a zápočte dane v sume XXX.XXX,XX eur.

- Oznamením o daňovej kontrole zo dňa XX.XX.XXXX Daňový úrad C., pobočka W. A. podľa § 46 ods. 1 Daňového poriadku oznámil žalobcovi výkon daňovej kontroly na daň z príjmu právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok XXXX a začiatok daňovej kontroly určil na deň XX.XX.XXXX. Na žiadosť žalobcu bol stanovený nový termín začatia daňovej kontroly dňom XX.XX.XXXX.

- daňový úrad rozhodnutím č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX prerušil daňovú kontrolu dňom XX.XX.XXXX do obdržania informácií na základe žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií (ďalej len V.) č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Oznamením č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX správca dane oznámil žalobcovi pokračovanie v konaní po tom, ako mu dňa XX.XX.XXXX bola doručená odpoveď na V..

- daňový úrad rozhodnutím č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX prerušil daňovú kontrolu dňom XX.XX.XXXX do obdržania informácií na základe žiadosti o V. č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Oznamením č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX správca dane oznámil žalobcovi pokračovanie v konaní po tom, ako mu dňa XX.XX.XXXX bola doručená odpoveď na V..

- správca dane vydal dňa XX.XX.XXXX, doručený dňa XX.XX.XXXX, protokol č. XXXXXXXXXXX/XXXX na daň z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku XXXX, v ktorom zistil u žalobcu položky zvyšujúce výsledok hospodárenia alebo rozdiel medzi príjmami a výdavkami s tým, že podľa správca dane nie sú výdavkami (nákladmi) podľa § 21 alebo § 21a zákona alebo ktoré boli vynaložené v rozpore s § 19 zákona dodávateľské faktúry od dodávateľov - 1) B&G services, s.r.o., faktúra č. XXXX/XX/XX na základe predaja tovaru spoločnosti M. Y. v sume XX.XXX,- eur bez DPH, XX.XXX,- eur DPH, spolu v sume XX.XXX,- eur; - 2) RR services, s.r.o. faktúra č. XXXXXXX na základe zmluvy o spolupráci zo dňa XX.XX.XXXX doplatok podľa tejto zmluvy v sume XX.XXX,- eur bez DPH, X.XXX,- eur DPH, spolu XX.XXX,- eur, časť faktúry č. XXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX za reklamné partnerstvo (generálny parter) na akcii W. B. konanej dňa XX.XX.XXXX v SNV - T., suma faktúry XX.XXX,- eur bez DPH, zaúčtované a zahrnuté v daňových výdavkoch v roku XXXX prostredníctvom interného dokladu č. XX/XXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v sume XX.XXX,XX eur; - 3) P. s.r.o. faktúra č. XXXXXXXXXXX a faktúra č. XXXXXXXXXXX, obe za predaj reklamného priestoru v mesiaci november XXXX na podujatie W. B. XXXX, ktorý sa bude konať dňa XX.XX.XXXX v B. N. M. v sume XXX.XXX,- eur bez DPH, suma s DPH XXX.XXX,- eur; - 4) P. E., s.r.o. faktúra č. XXXX/XX/XX-X za dodanie reklamných predmetov a tlačovín podľa priloženého zoznamu a zmluvy za cenu XX.XXX,- eur bez DPH, DPH X.XXX,- eur, spolu XX.XXX,- eur;

-5) P. & V. s.r.o. faktúra č. XXXXXXXXXXX na základe zmluvy o reklame a propagácii za odvysielanie rekl. spotu, kampaň V. s.r.o., na veľkopoštovej R. obrazovke v BB E., PD K., DK T., LM A., VT E., NR V., N. D., TT OC V., TN W. zóna, ZA S. B., PP K., NO P. stanica, KE F., MI M., HE E., v programe M. K. A. „D“ za mesiac november XXXX, ktorej prílohou bol Plán vysielania reklám v sume XXX.XXX,- eur bez DPH. Na základe výsledku vykonanej daňovej kontroly správca dane u žalobcu zistil rozdiely dane oproti podanému daňovému priznaniu za rok XXXX tak, že základ dane uvedený v daňovom priznaní X.XXX.XXX,XX eur bol po kontrole zistený vo výške X.XXX.XXX,XX eur a daň uvedená v daňovom priznaní XXX.XXX,XX eur bola po kontrole zistená v sume XXX.XXX,XX eur, rozdiel je teda v sume XX.XXX,XX eur. Súčasťou protokolu bola výzva

podľa § 46 ods. 8 Daňového poriadku na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole v lehote 30 pracovných dní odo dňa doručenia protokolu.

- Rozhodnutím Daňového úradu C., pobočka W. A. č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX bol žalobcovi podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku vyrubený rozdiel dane v sume XX.XXX,XX eur na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku XXXX, keď správca dane neuznal v daňových výdavkoch uplatňované faktúry od dodávateľov B&G services, s.r.o., RR services, s.r.o., P. s.r.o., P. E., s.r.o.

a P. & V. s.r.o., nakoľko podľa správcu dane uvedené výdavky nie sú daňovými výdavkami v súlade s § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov z dôvodu, že vynaloženie výdavkov nebolo dostatočne preukázané.

- Voči rozhodnutiu F. úradu C., pobočka W. A. č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný v záhlaví tohto rozsudku uvedeným rozhodnutím č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX tak, že rozhodnutie Daňového úradu C., pobočka W. A. č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil s odôvodnením, že námietky žalobcu boli po preskúmaní posúdené ako neopodstatnené.

Dôvodom vyrubenia rozdielu dane z príjmov za kontrolované zdaňovacie obdobie neboli skutočnosti zistené u dodávateľov žalobcu, tieto skutočnosti ale vyvolali pochybnosti u správcu dane, ktoré sa v tomto prípade ukázali ako opodstatnené. Preukázanie skutočností uvedených v § 2 písm.

i) zákona č. 595/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov tvorí dôkazné bremeno daňového subjektu, ktorý si daňové náklady uplatnil, a preto bolo jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje v súlade so zákonnými podmienkami. Správca dane následne verifikoval skutočnosti a doklady ním predložené,

od ktorého bolo možné spravodlivo požadovať preukazovanie len tých skutočností, ktoré mohol daňový subjekt reálne ovplyvniť, lebo boli v jeho právnej sfére vplyvu. Ako vyplynulo zo spisu, správcom dane deklarované pochybnosti o uskutočnení zdaniteľného plnenia práve vyššie uvedenými spoločnosťami boli výsledkom nielen posúdenia a vyhodnotenia tvrdení a dokladov daňového subjektu, ale aj dokazovania vykonaného správcom dane zameraného na preukázanie tvrdenia, že fakturované služby a reklamné predmety reálne dodali spoločnosti, ktoré sporné dodávateľské faktúry vystavili, čo však daňový subjekt nepreukázal. Skutočnosť, že daňový subjekt bol povinný preukázať, že práve dodávateľa, ktorí vystavili sporné faktúry aj zdaniteľné plnenia reálne dodali, vyplýva napr. aj z Rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 10Sžfk/36/2018 zo dňa 25. septembra 2019, bod 40. Podľa žalovaného

správca dane pri rozhodovaní vychádzal z platných právnych predpisov, a to hmotnoprávnych, pričom vysvetlil podstatu podmienok na uplatnenie daňových nákladov uvedených v § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, dodržal zároveň príslušné ustanovenia procesného zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov a ustálenú judikatúru.

11. Senát Krajského súdu v Trenčíne konajúci ako správny súd (§ 23 ods. 1 S.s.p.), v ktorého právomoci je preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia (§ 6 ods. 1 S.s.p.), ako vecne (§ 10 S.s.p.) a miestne príslušný na konanie (§ 13 ods. 1 S.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia (§ 135 ods. 1 S.s.p.) zisteného správnym orgánom (§ 119 S.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie a postup správneho orgánu podľa § 177 ods. 1 S.s.p., v rozsahu (§ 182 ods. 1 písm. c/ S.s.p.) a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.), pričom rozsahom a dôvodmi žaloby je súd v správnom súdnictve viazaný (§ 134 ods. 1 S.s.p.), pokiaľ nejde o vady, na ktoré prihliada ex offio (§ 134 ods. 2 S.s.p.) a po zistení, že správna žaloba bola podaná oprávnenou osobou (§ 178 ods. 1 S.s.p.), zastúpenou advokátom (§ 49 ods. 1 S.s.p.), v zákonnej lehote (§ 181 ods. 1 S.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré môže byť predmetom súdneho prieskumu (§ 6 ods. 2, § 7 S.s.p.), vec rozhodol na nariadenom pojednávaní a po oboznámení sa so správnu žalobou, vyjadreniami účastníkov konania, ako aj s obsahom súdneho a administratívneho spisu, kedy dospel správny súd jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. v spojení s § 139 ods. 4 veta prvá S.s.p.) k záveru, že nakoľko rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, a keďže v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil správny súd ani takú vadu, na ktorú má povinnosť prihliadať ex offio (§ 134 ods. 2 S.s.p.), nie je možné priznať správnej žalobe úspech, a teda žaloba nie je dôvodná, preto po pojednávaní vyhláseným rozsudkom (§ 137 ods. 3 S.s.p.) vyslovil, že sa žaloba zamieta (§ 190 S.s.p.).

12. Podľa § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z., daňovým výdavkom výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 11 pričom pri využívaní majetku, ktorý môže mať charakter osobnej potreby a s ním súvisiacich výdavkov (nákladov), je daňový výdavok uznaný len v pomernej časti podľa § 19 ods. 2 písm. t), v akej sa používa na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov, ak tento zákon neustanovuje inak.

13. Podľa § 21 ods.1 zákona č. 595/2003 Z. z., daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia so zdaniteľným príjmom, aj keď tieto výdavky (náklady) daňovník účtoval, výdavky (náklady), ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané.

14. Podľa § 3 ods. 3 daňového poriadku, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

15. Podľa § 3 ods. 6 daňového poriadku pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon alebo inú skutočnosť rozhodujúcu pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane, ktoré nemajú ekonomické opodstatnenie a ktorých výsledkom je účelové obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, alebo ktorých výsledkom je účelové zníženie daňovej povinnosti, sa pri správe daní neprihliada.

16. Podľa § 24 ods. 1 daňového poriadku, daňový subjekt preukazuje
a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

17. Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku, správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

18. Podľa § 24 ods. 3 daňového poriadku, správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

19. Podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku, ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

20. Podľa § 61 ods. 1 písm. b) daňového poriadku, správca dane daňové konanie môže prerušiť, ak sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia alebo je potrebné získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu.

21. Podľa § 61 ods. 5 daňového poriadku, ak je daňové konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú.

22. Podľa článku 10 nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010 zo dňa 07.10.2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty, žiadaný orgán poskytuje informácie uvedené v článku 7 a 9 tak rýchlo, ako je to len možné, no najneskôr tri mesiace po dni prijatia žiadosti. Pokiaľ však žiadaný orgán už uvedenú informáciu má, lehota sa znižuje maximálne na jeden mesiac.

23. Podľa článku 7 ods. 1 Smernice Rady 2011/16/EÚ z 15.02.2011 o administratívnej spolupráci v oblasti daní a zrušení smernice 77/799/EHS, dožiadaný orgán poskytne informácie uvedené v článku 5 čo najrýchlejšie, najneskôr však do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Ak však dožiadaný orgán už tieto informácie má, je potrebné ich zaslať do dvoch mesiacov od uvedeného dňa.

24. Po preskúmaní správnej žaloby, vyjadrení žalobcu a žalovaného a administratívneho spisu, dospel senát správneho súdu k jednomyselnému záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom a za súladný so zákonom možno označiť aj procesný postup žalovaného, ako aj správcu dane vedúci

k vydaniu napadnutého a prvostupňového rozhodnutia. Správny súd konštatuje, že správca dane vykonal vo veci rozsiahle, efektívne, dostatočné a na účely predmetu daňového konania orientované dokazovanie, o čom svedčí obsah administratívneho spisu. Z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery, keď svoje úvahy, vedúce ho k ustáleniu skutkového stavu, racionálne odôvodnil a takto zistený skutkový stav správne právne posúdil. Žalovaný následne preskúmal skutkový stav a postup správcu dane a v napadnutom rozhodnutí sa vysporiadal s podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu a zároveň napadnuté rozhodnutie náležite odôvodnil. Záver správcu dane a žalovaného, že vykonaným dokazovaním bolo spochybnené, že spoločnosti B&G services, s.r.o., RR services, s.r.o., P. s.r.o., P. E., s.r.o. a P. & V. s.r.o., ako dodávatelia žalobcu dodali, resp. vykonali pre žalobcu služby uvedené na sporných faktúrach, pričom žalobca si neoprávnene uplatnil daňové výdavky (náklady) zo sporných faktúr, je opodstatnený, plne súladný s ustálenou rozhodovacou praxou kasačného súdu.

25. Správny súd uvádza, že dôkaznú povinnosť v daňovom konaní má prioritne daňový subjekt (žalobca), pričom správca dane dokazovanie vykonáva a vedie a jeho úlohou je najmä zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Správca dane nie je pri dokazovaní viazaný iba návrhmi daňových subjektov, je však povinný zistiť skutkový stav veci čo najúplnejšie. Z uvedeného vyplýva, že je to práve správca dane, kto rozhodne, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada objektívnej pravdy, v zmysle ktorých sú príslušné orgány povinné postupovať. Zásada voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu (žalobcu) ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, nakoľko daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávaným dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

26. Správny súd je toho názoru, že správca dane má právo preverovať reálnosť dodávky tovaru alebo služby. Už samotné zistenie skutočností, že dodávateľ nie je ekonomicky činný, že je nedôveryhodný, rizikový, problémový a nekontaktný, že nemá personálne a materiálne možnosti na realizáciu dodávky alebo služby, že zdaniteľné plnenie nie je odzrkadlené v jeho daňových výstupoch a účtoch, jednoznačne spochybňujú vierohodnosť o reálnosti dodávok tovaru alebo služieb. V okamihu, keď správca dane spochybní dôveryhodnosť údajov v daňovom priznaní, musí daňový subjekt (žalobca) v daňovom konaní preukázať, že k realizácii plnenia skutočne došlo tak, ako deklaruje. Na strane žalobcu v postavení daňového subjektu totiž nastupuje procesná povinnosť obnoviť dôveryhodnosť spochybnenej transakcie, lebo žalobca je zaťažený dôkazným bremenom preukázať všetky skutočnosti, ktoré povinne uvádza v priznaní. Dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia leží predovšetkým na daňovom subjekte. Daňový subjekt (žalobca) disponuje právom, resp. možnosťou uplatniť si za zákonom ustanovených a splnených podmienok nárok na uznanie výdavkov za daňové výdavky, čím mu bude znížený základ dane, čoho končným dôsledkom bude nižšia daňová povinnosť, je iniciátorom takéhoto uznania, preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene za zákonom stanovených podmienok a ak daňový subjekt (žalobca), na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenie spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na uplatnenie daňových výdavkov uznaný ako oprávnený.

27. Správny súd ďalej uvádza, že zákonodarca v právnych normách § 19 a nasl. zákona o dani z príjmov ustanovuje zákonné podmienky uznania daňového výdavku daňovým subjektom. Ich nespĺnenie

nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Zákonodarca požaduje, aby daňový subjekt preukázal všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom (§ 24 daňového poriadku). Pokiaľ teda žalobca tvrdil, že došlo k dodaniu tovaru a vykonaniu služieb dodávateľmi A., s.r.o., RR B., s.r.o., P. s.r.o., P. E., s.r.o. a P. & V. s.r.o., ako aj k uhradeniu faktúr súvisiacich s takýmto dodaním tovaru a vykonaním služieb tak, ako to deklaroval v daňovom priznaní, bolo jeho povinnosťou takéto tvrdenie preukázať. Rovnako tak bolo jeho povinnosťou preukázať existenciu podmienok, ktoré pre nárok na uplatnenie daňového výdavku zákon o dani z príjmov stanovil v prípade výdavkov, ktoré si žalobca zaúčtoval na základe predmetných faktúr. Pokiaľ si žalobca ako daňový subjekt uplatnil nárok na uznanie daňových výdavkov z dodávateľských faktúr, potom musí vedieť preukázať, že plnenia, z ktorých vyplýva uplatnenie daňových výdavkov, majú reálny základ (čiže sa reálne uskutočnili tak, ako je deklarované na faktúrach a dodávateľom, ktorý je na nich uvedený) a zároveň musí preukázať opodstatnenosť takýchto výdavkov a skutočnosť, že ide o zákonom stanovené daňové výdavky v zmysle zákona o dani z príjmov ako hmotnoprávneho predpisu, na základe ktorého si právo toto právo uplatňuje. V tomto smere súd poukazuje najmä na záver Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžf 60/2015 z 28.02.2017, podľa ktorého daňový výdavok musí byť dostatočne preukázaný, čo znamená, že žalobca musí uniesť dôkazné bremeno a preukázať vecnú súvislosť úhrady za tovary a služby s dosiahnutím, zabezpečením a udržaním príjmov a tiež skutočnosť, že tovar bol reálne dodaný a služby reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

28. V nadväznosti na uvedené správny súd uvádza, že základným kritériom pre uznanie výdavkov v zmysle uvedených zákonných ustanovení sú tri podmienky, ktoré musia byť splnené súčasne, a to podmienka vecnosti (výdavky musia byť vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, tzn., že musí byť súvislosť medzi zdaniateľným príjmom a konkrétnym výdavkom), podmienka preukázateľnosti (daňovník musí vedieť preukázať, že výdavok skutočne vznikol) a podmienka zaúčtovania (preukázateľný výdavok musí byť zaúčtovaný), na ktoré kritériá musia daňovníci vždy pamätať, a to pri každom konkrétnom výdavku. Len, ak je splnená podmienka vecnosti výdavkov vo vzťahu k podnikaniu a súčasne i podmienka preukázateľnosti výdavkov a ich zaúčtovania, potom sa výdavky uznajú za daňový výdavok, ak zákon neustanovuje inak, s poukazom na § 19 ods. 2 a § 21 zákona o dani z príjmov.

29. Správny súd mal za preukázané, že žalovaný, ako aj správca dane pri vydaní rozhodnutí v danom prípade nevychádzali len z daňových dokladov predložených žalobcom, ale najmä z výsledkov rozsiahleho dokazovania, ktoré smerovalo k prevereniu a získaniu dôkazov o tom, či predmetné dodávky boli dodávateľmi uskutočnené a či jednotlivé náklady boli vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov žalobcu ako daňového subjektu, t. j., či ich možno považovať za daňový výdavok v zmysle § 2 písm. i) zákona o dani z príjmov. Podľa názoru správneho súdu zhodne s názorom daňových orgánov oboch stupňov z výsledkov vykonaného dokazovania v daňovom konaní vyplýva, že žalobca spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti nepreukázal, že výdavky, ktoré deklaroval v daňovom priznaní na základe faktúr predložených k daňovej kontrole, možno považovať za výdavky podľa § 2 písm. i) zákona o dani z príjmov, pričom preukázanie týchto skutočností zaťažovalo dôkazným bremenom žalobcu v zmysle § 24 daňového poriadku, keď jediným dôkazom, ktorý svedčil o vynaložení daňových výdavkov, ktoré mali byť uhradené, boli faktúry, zmluvy, brožúry, fotodokumentáciu, doklady o úhrade, plán vysielania, objednávku tovaru, avšak žalobca správcovi dane nepredložil žiadne ďalšie podklady, ktorými by preukázal ich opodstatnenosť.

30. Správny súd ďalej poukazuje na to, že ako už bolo vyššie viackrát uvedené, tak dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zaťažuje najmä daňový subjekt - žalobcu. Samotné preukázanie dodávok tovaru a služieb len faktúrami nie je podľa správneho súdu dostačujúce. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že sú v nej uvedené údaje odrážajúce skutočne reálne plnenie. To, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaúčtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si nárok na uznanie výdavkov ako daňových výdavkov. Splnenie podmienok na uplatnenie nároku na uznanie daňových výdavkov preukazuje platiteľ, pričom splnenie uvedených podmienok nespočíva len v ich formálnej deklarácii predložením dokladov s predpísaným obsahom. Doklady musia mať povahu faktu, musia

byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť aj preukázané. V tejto súvislosti správny súd uvádza, že žalobca v konaní vierohodne nepreukázal opodstatnenosť nároku na uznanie uplatnených daňových výdavkov a splnenie zákonných požiadaviek v zmysle § 2 psím. i) v spojení s § 19 zákona o dani z príjmov. Žalobca v konaní nedoložil žiadne dôkazy, ktorými by preukázal, že fakturovaný tovar a služby boli reálne dodané a uskutočnené dodávateľom uvedeným na faktúrach (spoločnosti A., s.r.o., RR B., s.r.o., P. s.r.o., P. E., s.r.o. a P. & V. s.r.o.). Správny súd uvádza, že tieto pochybnosti správcu dane žalobca žiadnym spôsobom neodstránil, keďže nepredložil ďalšie doklady preukazujúce oprávnenosť nároku na uznanie daňových výdavkov.

31. Na základe zistení správcu dane, sú pochybnosti správcu dane a žalovaného o reálnom dodaní tovaru a služieb práve dodávateľmi uvedenými na sporných faktúrach oprávnené. Aj podľa správneho súdu sú pochybnosti o dodaní sprostredkovateľskej služby spoločnosťou B&G services s.r.o. dôvodné, keď výpoveď konateľa žalobcu T. A. bola veľmi všeobecná, neobjasňujúca podrobnosti obchodného prípadu a z výpovede konateľa spoločnosti M. Y., s.r.o. W. B. vyplynulo, že sa s konateľom žalobcu poznali a žalobcovi vystavil objednávku a komunikoval vo veci s konateľom žalobcu, pričom si nepamätal, či pri uskutočňovaní obchodu bola tretia osoba a zároveň uviedol, že spoločnosť A. B. s.r.o. a jej konateľ S. C. nepozná. Účtovnú evidenciu spoločnosti A. s.r.o. sa správcovi dane zabezpečiť nepodarilo, vtedajšieho konateľa spoločnosti B&G services s.r.o. sa správcovi dane vypočuť nepodarilo a súčasný konateľ tejto spoločnosti je evidovaný ako bezdomovec. Pochybnosti správcu dane o dodaní reklamných služieb spoločnosťou RR B. s.r.o. dôvodne vychádzali zo skutočnosti, že uvedená spoločnosť bola voči správcovi dane v priebehu daňovej kontroly nekontaktná, jej jediná konateľka K. A. (občianka V.) vo výpovedi svoje konateľstvo poprela, uviedla, že spoločnosť RR B. s.r.o. nepozná, nezaložila ju a ani ju nekúpila, nemá k nej žiadne doklady a bola v K. donútená podpísať nejaké slovenské papiere, ktorým nerozumela. Bývalý konateľ spoločnosti RR B. s.r.o. T. T. (konateľ od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX) ako aj konateľ žalobcu vypovedali všeobecne, podrobnosti prípadu uviesť nevedeli. Organizátorom W. B. v roku XXXX a XXXX bola spoločnosť M.-V. s.r.o., ktorá prenajímala mediálny priestor prostredníctvom spoločnosti P. s.r.o. a v prípade W. B. XXXX neprenajala reklamný priestor spoločnosti RR B. s.r.o.. Pochybnosti správcu dane o dodaní reklamných služieb spoločnosťou RR B. s.r.o. dôvodne vychádzali aj zo skutočnosti, že predloženou faktúrou bolo účtované Reklamné partnerstvo (generálny partner) na akcii W. B. konanej dňa XX.XX.XXXX, pričom žalobca bol na predloženej brožúre z W. B. XXXX uvedený ako reklamný partner (nie generálny partner) a ples sa mal konať XX.XX.XXXX (nie XX.XX.XXXX). Pochybnosti správcu dane o dodaní reklamných služieb spoločnosťou P., s.r.o. dôvodne vychádzali zo skutočnosti, že uvedená spoločnosť bola voči správcovi dane v priebehu daňovej kontroly nekontaktná a výpoveď jej vtedajšieho konateľa M. K. bola vágna, neobjasňujúca podrobnosti obchodného prípadu. Konateľka organizátora W. B. XXXX V. M. uviedla, že si predaj reklamného priestoru spoločnosť M.-V. s.r.o. zabezpečovala sama s tým, že pán K. ju oslovil na spoluprácu, poslal jej logo spoločnosti žalobcu a zaplatil na základe faktúry a zmluvy. Uvedené tvrdenie V. M. však nevyplýva z predložených zmlúv medzi spoločnosťami M.-V. s.r.o. a P., s.r.o.. Zmluvne bolo medzi žalobcom a spoločnosťou P. s.r.o. dojednané, že žalobca bude hlavným reklamným partnerom, avšak na predložených vstupenkách a plagátoch bol žalobca označený ako generálny partner. V uvedenej zmluve ďalej nebol špecifikovaný žiadny mediálny plán, teda v akom rozsahu, množstve a ktorým spôsobom bude reklama uverejňovaná. Zo žiadnych žalobcom preložených dokladov spoľahlivo nevyplývalo, že by uvedené reklamné služby poskytla práve spoločnosť P. s.r.o.. Vo vzťahu k dodávateľovi P. E., s.r.o. dôvodné pochybnosti správcu dane o dodaní tovaru uvedeným dodávateľom vyplývali zo zistenia, že podľa predložených fotografií totožný tovar dodala žalobcovi iná, na žalobcu personálne prepojená spoločnosť F. s.r.o. a spoločnosť P. T. s.r.o.. Účtovnú evidenciu spoločnosti P. E., s.r.o. sa správcovi dane zabezpečiť nepodarilo, vtedajšieho konateľa spoločnosti P. E., s.r.o. R. K. sa správcovi dane vypočuť nepodarilo, pričom z výpovede konateľky spoločnosti T. s.r.o. Z. K. vyplýva, že je manžel, R. K., sa stal po ponuke P. B. formálnym konateľom spoločnosti P. E., s.r.o. tak, ako aj ona sa stala formálnou konateľkou spoločnosti T. s.r.o. a jej syn S. C. sa stal formálnym konateľom spoločnosti B&G services s.r.o.. Pochybnosti správcu dane o dodaní reklamných služieb spoločnosťou P. & V. s.r.o. dôvodne vychádzali zo skutočnosti, že účtovnú evidenciu tejto spoločnosti sa správcovi dane v dôsledku zániku spoločnosti jej výmazom ex offa po jej zlúčení so spoločnosťou Q.+M, s.r.o. a následnom zlúčení so spoločnosťou B. s.r.o. nepodarilo zabezpečiť. Z výpovede jej vtedajšieho konateľa V. H. vyplynulo, že jeho konateľstvo v spoločnosti bolo formálne s tým, že zmluvu uzavretú so žalobcom podpísal, avšak všetky obchodné vzťahy vrátane toho so žalobcom zabezpečoval jeho brat T. H. s pánom M.. T. H. vo svojej výpovedi uviedol, že s bratom konali podľa pokynov pána M. s tým, že spoločnosť P. & V. s.r.o. vracala odberateľom finančné prostriedky za úhradu faktúr ponížené o

provízie. Podľa vyjadrenia V. H. spoločnosť P. & V. s.r.o. vlastníkom obrazoviek nebola, prenajímala si reklamný čas na obrazovkách od spoločnosti E. P. s.r.o. a podľa T. H. spoty odvysielal spoločnosť R. media s.r.o.. Žalobca napriek tvrdeniu, že so spoločnosťou P. & V. s.r.o. komunikoval elektronicky, túto komunikáciu nepredložil a zo súborov uložených na predloženej USB kľúči nie je možné zistiť, kde a v akom období sa veľkoplošná LED obrazovka na záberoch nachádza. Vzhľadom k tomu, že žalobca, na ktorom leží dôkazné bremeno spoľahlivo nepreukázal, že k realizácii plnení skutočne došlo tak, ako deklaruje, nemohol byť nárok na uznanie daňových výdavkov za predmetné zdaňovacie obdobie (rok XXXX) uznaný ako oprávnený. Z právneho hľadiska žalobca nesplnil zákonom stanovené podmienky uvedené v § 2 písm. i) a § 19 zákona o dani z príjmov.

32. Žalobca namietal zároveň nezákonnosť daňovej kontroly z dôvodu neprimeraného trvania prerušenia daňovej kontroly pre V., ktoré bolo dlhšie ako 6 mesiacov stanovených v Smernici Rady č. 2011/16/EÚ. K uvedenej námietke správny súd uvádza, že prekročenie lehoty stanovenej v článku 7 ods. 1 Smernice Rady 2011/16/EÚ na poskytnutie informácie dožadovaným orgánom do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti nemôže ovplyvniť zákonnosť prerušenia daňovej kontroly stanovenej právom žiadajúceho členského štátu, a to až dovtedy, kým žiadaný členský štát neposkytne informácie. K tomuto záveru súd dospel s poukazom na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-186/20 zo dňa 30.09.2021 (S. SK s.r.o. proti H. riaditeľstvu SR), ktorý sa síce týkal lehoty uvedenej v článku 10 nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010 z 07.10.2010, avšak uvedený záver je možné analogicky použiť aj lehotu uvedenú v článku 7 ods. 1 Smernice Rady 2011/16/EÚ. V danej veci tak správny súd nezistil zo strany správcu dane prekročenie lehoty na vykonanie daňovej kontroly stanovenej v § 46 ods. 10 daňového poriadku. Ďalšia námietka žalobcu o použití záverov z výsluchov svedkov Z. K. a T. H. správcom dane v konaní je podľa správneho súdu rovnako nedôvodná, nakoľko žalobca bol s uvedenými dôkazmi v priebehu daňovej kontroly oboznámený a mal možnosť sa k nim vyjadriť.

33. Správny súd je toho názoru, že záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o dani z príjmov. Žalobca nepreukázal splnenie podmienok uznania oprávnenosti uplatnenia daňových výdavkov z vyššie uvedených dôvodov a po preskúmaní veci správny súd dospel k záveru, že ani v procesnom postupe správcu dane a žalovaného neboli zistené žiadne porušenia daňového poriadku. Daňové orgány vykonali riadne dokazovanie a žalovaný prihladol na všetky relevantné skutočnosti, ktoré vyšli v daňovom konaní najavo. Z uvedených dôvodov správny súd dospel k záveru, že námietky uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného ani prvostupňového rozhodnutia správcu dane, a preto žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

34. Podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“), ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

35. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a nedôvodnosť námietok žalobcu, správny súd podľa § 190 SSP žalobu zamietol.

36. O trovách konania súd rozhodol podľa § 168 SSP, v zmysle ktorého žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.

37. V prejedávanej veci procesne úspešnému žalovanému, ktorým je orgán štátnej správy, správny súd náhradu trov nepriznal, nakoľko žalovanému nevznikli žiadne dôvodne vynaložené trovy a trovy konania si v prípade úspechu žalovaný ani neuplatnil.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta posledná zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote 30 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Krajského súdu v Trenčíne na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v Bratislave, písomne v dvoch vyhotoveniach. Zmeškanie tejto lehoty nie je možné odpustiť.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) alebo je žalovaným Centrum právnej pomoci.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 57 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. (z podania musí byť zjavné ktorému správne mu súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, údaj, kedy bolo sťažovateľovi napadnuté rozhodnutie doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).